

## HOOFDSTUK 1: TEGEN DE MAT

Dit is het vervolg op:



Het kan misschien gek klinken, maar ik had het gevoel dat mijn leven voorbij was. En het was allemaal de schuld van die klootzak van een Frederic Vincke.

Niet alleen miste ik de selectie van de International SingSong Competition... in Campus B kon elk moment *mijn* bokswedstrijd van start gaan, tegen dat omhooggefallen ego van 't Zuid. Zane...

*Dit kon niet! Dit mocht niet! Ik moest zingen! En ik moest naar mijn match!*

Ik gleed met mijn vinger over het slot en besepte dat ik vandaag niet meer zou boksen. Ik zou vandaag niet meer zingen. Niemand wist dat ik opgesloten zat in een verlaten kamer, in de kelder van een verlaten pand. Dat de Vinckes speciaal deze plek hadden uitgekozen om me naartoe te lokken en me achter slot en grendel weg te stoppen, maakte me nog het kwaadst van al. Enkel Louise wist af van deze plek... waar we zo vaak hadden afgesproken om samen te repeteren. Ik vertrouwde haar zelfs! Maar het kon niet anders dan dat de jongste van de Vinckes me erin had geluisd.

Ik klopte met een steen tegen het slot van de deur, maar dat haalde niets uit. Gefrustreerd gooide ik

de steen met volle kracht voor me uit, en schreeuwde mijn stem stuk... maar alles ging verloren in de stilte van de kelder. Met mijn rug ging ik tegen de deur zitten en ik wreef door mijn haren.

Sinds mijn tweelingzus Bo verdwenen was, liep alles mis. Dat enkel Sam en ik wisten dat ze ooit geleefd had, maakte het er niet gemakkelijker op.

We konden bij *niemand* terecht met ons verhaal.

Game Over



Ik had er zelf ook niet voor gekozen, om bij dat idiote koor te gaan zingen, maar het was de enige mogelijkheid. Enkel via het theater konden Sam en ik naar de gangen sluipen, waar Bo ons met allerhande aanwijzingen naartoe stuurde en waar de oplossing van het raadsel zou moeten liggen.

Het koor en het theater, en al die rare wetenschappelijke proeven, diep onder de grond, waren mijn laatste hoop om Bo ooit terug te vinden. Al wist ik niet eens waar die rare schacht naartoe leidde.

Ik rustte met mijn hoofd in mijn handen en verbeet mijn verdriet. Wat miste ik mijn zus.



Plots hoorde ik geroep in de verte, lawaai dat ik niet meer verwacht had. Het was Sam. Hij was mijn sparringpartner, en dan bedoel ik niet 'in de ring', maar in onze zoektocht naar Bo.

'Noah! Noah?!'

Ook ik riep, zodat hij me sneller kon vinden.

Pas toen het slot ratelend openging, zag ik dat Louise bij hem was. Ze leek net zo onder de indruk van de omstandigheden als Sam en wist zich geen houding te geven.

'Snel!' riep Sam. 'We kunnen de match nog halen! Kom!'

Ik wilde doorlopen, maar Louise hield me tegen. 'Noah... Alles oké?'

Ik begreep er niets van. Dacht ze nu echt dat ik haar een antwoord ging geven?!

'Noah? Alsjeblieft? Ik wist niet dat...'

'Je hebt *alles* verpest voor mij!' riep ik. 'Alles!'

'Maar...' Tranen stonden in haar ogen. 'Ik heb hier niets mee te...'



'Sorry, jongens', onderbrak Sam haar. 'Echt geen tijd. Noah, we moeten *nu* gaan. Nu!'

Ik keek nog eens giftig naar Louise en spurtte het pand uit. Geen seconde langer kon ik bij die verraadster in de buurt zijn.



In Campus B zat de sfeer er goed in, toen ik bij de ingang kwam

aangelopen. Begrijpen wie begrijpen kon, want: de match tegen Zane van 't Zuid kon onmogelijk bezig zijn. Ik was zijn tegenstander?

En toch riep iedereen alsof ze midden in een boksmatch zaten.

En toen stortte mijn wereld helemaal in.

Er stonden effectief twee boksers in de ring, die volop voor de winst streden: Zane... en mijn broertje, Dante!

Hij had er niet beter op gevonden dan *mijn* match te boksen en het event te redden, omdat ik niet kwam opdagen. Dat hij zich zo superhard in de problemen werkte, leek hij niet te beseffen. En aan de schrik in de ogen van mijn vader te zien, was die ook niet bepaald enthousiast over Dantes eigen initiatief. Sinds de taakstraf die

hij kreeg, vanwege onze akkefietjes met Frederic Vincke, *mocht* hij niet eens boksen! Was hij gek geworden?

Sam stond naast me en wist niet wat hij moest zeggen.

We waren te laat... zoveel was duidelijk.





Mijn vader Ward kwam naar me toe gelopen en was natuurlijk razend kwaad op mij.

'Noah?! Waar ben jij mee bezig?

Je kleine broer staat in de ring en is jouw voddens aan het opkuisen!'



Ik knikte. Dit was geen goed idee. Dante was een uitstekende bokser, maar kwam nog niet tot aan de enkels van topbokser Zane. Het was een kwestie van tijd voor deze kamp zou zijn afgelopen... en ik wist wie zou winnen.

Even knipoogde Zane uitdagend naar me en mompelde bij zichzelf 'gedaan met spelen...'. Hij ging volop in de strijd en deed enkele rake klappen uit.

Dante deinsde achteruit, maar kon niet verhinderen dat Zane hem compleet in elkaar beukte.

'Stop de kamp!' riep ik nog.



'Stop de kamp!'

Maar ik was te laat. Een stevige uithaal van Zane was genoeg om Dante uit te schakelen. Zijn vuist raakte het midden van de kin van mijn broertje en Dante kwakte bewusteloos op de boksvloer. Knock-out.

KO

Hanne schreeuwde en kroop meteen tussen de touwen, haar zwaargehavende vriendje tegemoet.

Ik rende achter haar aan, de ring in en knielde bij Dante, die compleet van de wereld was.

'Dante?!'

Mijn vader, de scheidsrechter en de dokter knielden naast mijn broer, terwijl ik de trainer van Zane zijn bokser hoorde uitkafferen.

'Hey, wat doe jij, gast? We boksen hier voor punten! Niet om iemand in elkaar te slaan, begrepen?!'

Maar het kwaad was geschied.

Ik petste in het gezicht van mijn broer en Hanne hield zijn handschoen vast.

'Dante, word wakker', smeekte ik.

'Kom op!'

Ongelooflijk moeizaam trok Dante zijn ogen open.

'Hij moet naar het ziekenhuis', zei de dokter, toch opgelucht dat Dante om zich heen kon kijken.

'Dan kan ik een hersenscan nemen.'

Ward knikte en hielp Dante samen met Hanne overeind.

'Alles komt goed, schat', zei ze, maar ze leek het zelf niet te geloven.

Ik nam de schouder van mijn vader vast.

'Kan ik iets doen? Om te helpen?'

'Nee', antwoordde hij kwaad en teleurgesteld.

'Jij hebt al genoeg gedaan...'



## HOOFDSTUK 2: CHAOS

Uren gleden voorbij en leken een eeuwigheid te duren, terwijl ik in de verlaten bokszaal zat te wachten tot mijn vader en Dante hopelijk met goed nieuws zouden terugkeren. Het idee dat mijn broertje door mijn fout gewond was geraakt, enkel maar omdat hij mij wilde helpen, kon ik geen plaats geven.

Er waren nog sporen van de incidentrijke namiddag: her en der stonden nog stoelen, rommel en afval lagen verspreid op de grond en alles was vies en vuil. Even schoot de selectie van de zangwedstrijd door mijn hoofd, waar ik die namiddag bij had moeten zijn... tot de koorleden van de Vinckes zelf besloten me op te sluiten en erbuiten te houden. Dat ze me daardoor veel meer afpakten, maakte het des te smeriger.



Hanne kwam met een lege vuilniszak weer naar binnen, meed oogcontact en begon opnieuw vuilnis bij elkaar te rapen.

'Hanne?' vroeg ik zacht. 'Ik...'

Enkel met een blik snoerde ze me de mond. Ze wilde niet praten... of toch niet met mij en ging ostentatief aan de andere kant van de zaal opruimen.



Wat had ik ook verwacht, dat ze me zou begrijpen? Dat ze me zou troosten?

'Schat!' gilte ze, toen Dante en mijn vader naar binnen kwamen. Bezorgd vloog ze hem in de armen.

'No worries', glimlachte mijn broer. 'Alles is oké.'

'Dat is Dante-taal voor een hersenschudding', vulde mijn vader droogjes aan. 'De dokter overdrijft.'

Dante rolde met zijn ogen.

'Je mag een tijdje niet boksen. Je techniek en fysiek zullen serieus achteruitgaan, neem dat maar aan van mij.'

Maar daarna zou je opnieuw de oude moeten zijn. Je hebt geluk gehad, vriend.'

Ik slikte, want ik wist dat die woorden ook voor mij bedoeld waren.

Ik had geluk gehad...



'Jezus, zeg', blies Dante. 'Overdrijf toch niet zo, allemaal. Ik ben geen baby'tje.'

'Kom dan hier, volwassen vent', lachte Hanne en ze gaf hem opnieuw een knuffel.

Dante kon erom lachen, maar dat deed pijn en hij greep naar zijn hoofd.

'Auw, niet lachen...' zei hij. 'Daar kan ik precies nog niet tegen.' Hanne verbeet haar lach en begeleidde Dante liefdevol naar de woonkamer. Ik bleef onwennig in de bokszaal staan en wist niet of ik oogcontact moest zoeken met mijn vader.

'Pa, ik... ik kan het uitleggen', zei ik zacht. 'Ik...'

'Natuurlijk kan je het uitleggen', beet mijn vader mijn neus er bijna af. 'Zoals je altijd alles kan uitleggen, zeker? Waar heb jij gezeten?' 'Euh...'

'Je hebt iedereen in de steek gelaten! De club, mij en vooral: je broer!'

'Ik kon toch niet weten dat hij in mijn plaats zou boksen en...'

'Ik wil het niet meer horen! Twee dingen moest jij doen! Komen opdagen en bewijzen wat je waard bent in de ring. Wel, proficiat. Het is je gelukt! Ik weet nu wat jij waard bent.'

Mijn vader liep weg en ik liet hem gaan. Ik kon enkel

incasseren nu, want ik wist dat ik het verpest had.



Terwijl de volgende ochtend op de achtergrond enkele boksers hielpen om de stoelen weg te ruimen, nam Sam een hap van zijn broodje.

Hij praatte met volle mond tegen me.

'Dus... je pa is zijn vertrouwen in je kwijt', zei Sam. 'En Dante ook, al doet hij alsof dat niet zo is?'

Euh ja... dat was niet wat ik hem wilde horen zeggen, maar ja: daar kwam het wel op neer.

'En Dante kan een hele tijd niet meer boksen?'

'En de club zit nog meer in de problemen', vulde ik aan.



'Ik heb echt iedereen in de steek gelaten.'

'Gast...' Sam gaf me een ernstig schouderklopje. 'Je hebt mij toch niet in de steek gelaten? En Bo ook niet. Je wil gewoon iedereen helpen, maar dat kan niet altijd.'

Toegegeven... Sam hoefde dat niet te zeggen, maar het deed toch een beetje deugd. Ik had de hele nacht geen oog dichtgedaan, doordat ik dacht aan Dante en mijn vader.

'Zulke dingen waaien altijd over', zei Sam.

'Focus op wat wel goed gaat.'

Hm ja, laten we dat vooral doen... Zoals focussen op Louise bijvoorbeeld, dat ging fantastisch! Ze had me alleen maar een mes in de rug gestoken.

Sam knipperde met zijn vingers voor mijn neus en ratelde enthousiast door.

'Onze zoektocht naar Bo, die gaat goed. Je wil die keldergang toch nog altijd onderzoeken, hè? Of misschien moeten we eerst nog op zoek naar nieuwe tips van Bo? Nee... We moeten gewoon verder in de kelder. Ik denk trouwens dat ik de oplossing gevonden heb voor de laatste proef van de waterkamer!'

'Sam... nu even niet, oké?'

Ook al hadden we al drie wetenschappelijke raadsels opgelost, en moesten we er in die waterkamer nog maar eentje afleggen... hier stond mijn hoofd even niet naar.

'Noah, Bo rekent op ons. Dat weet je toch? Mag ik dan op zijn minst mijn theorie uitleggen?'

Hij trok me mee naar mijn slaapkamer en haalde wat spullen uit zijn rugzak. Met een glazen kommetje, gevuld met water, en een barbiepop, zou hij het allemaal wel even tonen. Ik was benieuwd!

'Weet je nog...' zei Sam. 'In die waterkamer stond een bad bij die vierde proef. En boven dat bad stond een formule. Dat is de wet van Archimedes.'

Sam speelde voor mijn neus met de barbiepop, maar ik kon mijn aandacht er amper bij houden.

'Archie bedacht zijn beroemde wet toen hij in zijn bad zat.

Hij moest namelijk voor de koning uitzoeken of zijn gouden kroon echt van goud was, bla bla bla – lang verhaal.' Sam grinnikte.



'Maar het komt er dus op neer dat hij zijn geniale ingeving kreeg toen hij in bad ging zitten en het water over de rand zag lopen...'

Sam liet de pop demonstratief in het kommetje water zakken. Water droop over de rand.

'Toen sprong Archimedes recht en riep hij "Eureka!":

het volume van iets dat in bad wordt gezet, is gelijk aan het volume van het water dat over de rand loopt.'

Sam lachte. 'En toen liep hij in zijn blootje naar de koning en...'

'Sam, wat wil je nu eigenlijk zeggen?'

'Archie moet in bad!' Sam knikte. 'En ik hoor je

denken: staat het hoofd van die Archimedes-gast ook tussen de bustes van Campus IV?' Hij zocht een foto op zijn smartphone en toonde hem aan mij. 'En ja, hoor! Die vent met zijn grote voorhoofd? Dat is Archimedes! Wedden dat we Campus IV oplossen als we zijn buste in het bad gooien? En wie weet vinden we Bo dan wel terug!'

Opnieuw reageerde ik niet.

Sam gaf me een duw. 'Hé, ik heb wel net de oplossing bedacht!'

Maar mijn hoofd zat vol met nare gedachten: mijn vader die kwaad was, de club in de problemen, Dante die gewond was...

en dat allemaal door de Vinckes, omdat zij me opsloten!

Het was de schuld van Louise. Ik kon het nog altijd niet geloven dat zij me verraden had.

'Sorry Sam, maar... ik moet weg.'

'Huh?'

'Ik moet Louise spreken. Nu.'

